

азъ съмь седемдесять и четьри години. И така малко ти останува да живѣешь още на землѣ-тѣ, повторилъ пастырь-тѣ, защото Свято-то Писаніе казува: “Дни-ти на години-ты ни сѣ седмдесять години; а ако по причинѣ на якость станать осмдесять години, но и най добра-та часть є трудъ и скърбъ; защото скоро преминувать, и ные хръкнுவаме” (Пс. 90; 10). Това є така, отговорила вдовица-та, и като си павсла главѣ-тѣ до землѣ-тѣ, сърдечно въздѣхнала, и рѣкла: мой-тѣ животь скоро ще ся свърши. Свято-то Писаніе говори, продължилъ священникъ-тѣ, че подиръ смърть-тѣ сме длѣжни да ся преселимъ за добры-ты си дѣла въ прекрасный-тѣ рай, а за злы-ты въ нестѣрпимый-тѣ адъ. Ты начала ли си да ся приготвяшь за отхожданіе-то отъ тоя свѣтъ, и да търсишь пѣть-тѣ за красный-тѣ рай? Увѣрена ли си че не щешь да бѣдешь осѣдена когато тя завлекѣтъ на мѣсто-то на мѣкы-ты? Азъ съмь свѣршено увѣрена, че съмь достойна за рай-тѣ, отговорила вдовица-та отъ всичко сѣрдце; азъ не съмь преминувала животь-тѣ си въ тежки грѣхове. Вардила съмь всичкы-ты цѣрковны правила; и могѣ да кажѣ, че не съмь по долня отъ сѣсѣды-ты си. Това като чулъ Священникъ-тѣ, рѣклъ: Послушай любезна майко! Азъ не съмь дошелъ да тя сѣдѣж, и не щѣ да ти задавамъ страхъ безъ причинѣ! Но позволи ми да тя попытамъ, знаешь ли Бога Спасителя, който є умрѣлъ на